EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Quin estiu!

Aquest estiu ha estat atípic per moltes raons. Atípic en un sentit meteorològic, a causa de les abundants pluges i temperatures més aviat moderades; però, sobretot, atípic per la dimensió d'algunes de les notícies que han ocupat les primeres planes dels mitjans de comunicació.

Entre elles, destaca la confessió de l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, sobre el manteniment de dipòsits de diners amagats al control fiscal. Como qualsevol ciutadà, Jordi Pujol té el dret a no dir la veritat per tal de no ser incriminat, però la resta dels ciutadans tenim el dret de no creure ni una paraula del que digui, convençuts que tot el que ha dit i dirà forma part d'una estratègia per reduir la condemna econòmica o penal que li pugui correspondre per la seva actuació. En aquest sentit, no crec que l'origen dels diners evadits als fisc tinguin a veure amb presumptes herències. Més aviat tendeixo a creure que són la conseqüència d'una forma de fer política on no hi ha barreres clares entre l'activitat pública i els negocis privats i on, per tant, les oportunitats per la corrupció proliferen. El cas Pujol confirma que les elits econòmiques i polítiques han estat connivents amb el frau, l'evasió i l'elusió fiscal i que se n'han aprofitat. Espanya té l'honor de ser dels països que menys ingressa fiscalment, amb uns ingressos fiscals d'un 9% menys que la mitjana del PIB europeu. Dels 90.000 milions d'euros que l'Estat deixa d'ingressar cada any, prop de 50.000 milions d'euros són per culpa del frau fiscal. És per això que davant la percepció de la ciutadania que hi ha una manca total de voluntat política d'abordar l'elusió fiscal per part dels successius governs de l'Estat, el cas Pujol obre la oportunitat per abordar una de les grans xacres de la democràcia i evitar que la percepció d'injustícia social es confirmi.

No ha estat aquest l'únic fet destacat de l'estiu. Limitant-nos a l'àmbit domèstic català, és digna de ser comentada la rebel·lió veïnal que s'ha produït a alguns barris de la capital catalana, singularment a la Barceloneta, contra les conseqüències de la proliferació de pisos pastera on s'allotgen turistes. En general, els mitjans de comunicació han donat veu a les protestes veïnals atribuint-les als abusos, borratxeres i escàndols d'alguns turistes. Personalment, crec que al darrere de tot això hi ha també una reflexió política de més profunditat que cal posar de relleu. I és que més enllà dels excessos d'alguns turistes, tot plegat és conseqüència que el govern de CiU ha decidit lliurar la ciutat als negocis turístics. La Barceloneta és un avís molt seriós que aquest model del més i més i més turisme i més hotels no pot continuar perquè es trencaran els límits de convivència a la ciutat. La situació antisocial i antiveïnal que està afectant especialment els veïns de la Barceloneta, Ciutat Vella, l'Eixample i altres barris de la ciutat, és un atemptat al dret a l'habitatge que ha estat possible per les modificacions que el govern de Convergència i Unió, amb el suport del PP, va imposar tant a la llei del dret a l'habitatge com a la llei d'urbanisme, a través de les anomenades lleis òmnibus dels anys 2011 i 2012. Ara tenim les conseqüències d'unes mesures que es van portar a terme amb l'excusa de facilitar i simplificar les activitats econòmiques i ajudar a la recuperació econòmica, i que han resultat ser desastroses.